

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2012, č. j. ČOI 78783/12/O100/3000/12/Če/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2012, č. j. ČOI 67587/12/3000/R/HT, sp. zn. 116/30/12, Česká obchodní inspekce, Inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále též „inspektorát“) uložil žalobci podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“), úhrnnou pokutu ve výši 45 000 Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 24 odst. 7 písm. a) a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (výrok I. rozhodnutí). Současně

inspektorát uložil žalobci povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok II. rozhodnutí).

[2] Konkrétně se žalobce dle inspektorátu dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že nesplnil povinnosti dle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož při kontrolách u výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky, konkrétně dne 17. 2. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Brno, Bubeníčková 4405, u jednoho druhu výrobku, dne 22. 2. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Brno-Bohunice, Kamenice 745/1, u dvou druhů výrobků, dne 22. 3. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Brno, Bubeníčková 4405, u jednoho druhu výrobku, dne 10. 4. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Kyjov, Svatoborská, u dvou druhů výrobků, a dne 11. 4. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Uherský Brod, Vlčnovská 2514, u jednoho druhu výrobku.

[3] Správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce dopustil tím, že porušil zákaz užití nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jelikož při kontrole dne 22. 2. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Brno-Bohunice, Kamenice 745/1, uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj o slevových koších, ve kterých mělo být prodáváno zboží se slevou 50 %. V úseku s deklarovanou informací „Každý výrobek 50 % levnější“ a „50% sleva“ však bylo nabízeno i zboží se slevou pouze 25,06 % a 25,03 %.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které však žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

[5] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání především konstatoval, že inspektorát učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení. Počet provozoven, ve kterých bylo shledáno pochybení, byl pouze jednou z okolností, ke kterým inspektorát přihlédl. Proto proporcionálně snížil původně příkazem vyměřenou pokutu v části odpovídající předmětnému kritériu. I porušení povinností v 5 z 9 provozoven svědčí o selhávání vlastních kontrolních mechanismů žalobce. Pokuta byla ukládána podle zákona o ochraně spotřebitele, nikoli dle zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, jehož použití tedy nebylo na místě. Inspektorát nepřihlédl k žádným „nepravdivým kritériím“, hodnotil pouze relevantní skutková zjištění učiněná při provedených kontrolách. Správní orgány zohlednily, že se žalobce dopouští protiprávního jednání opakovaně, nejednalo se tak o porušení zásady *ne bis in idem*. Žalovaný závěrem svého rozhodnutí doplnil úvahy inspektorátu, jak byly naplněny znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[6] S ohledem na výše uvedené se žalovaný ztotožnil s výši uložené sankce a měl za to, že inspektorát její uložení dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Proti rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl, že pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu žalovaným nebyly splněny podmínky. Žádné z rozhodnutí nemá zákonné náležitosti a obě jsou nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci,

jsou v rozporu se skutečným stavem věci, nemají oporu ve spisech. Uložená pokuta je nepřiměřená.

[8] Žalobce prokázal, že pouze v 5 z 9 kontrolovaných provozoven byly zjištěny nedostatky, navíc vždy maximálně u jednoho nebo dvou výrobků na jedné provozovně. Žalobce tak vyvrátil tvrzení inspektorátu, že nedostatky byly zjištěny ve všech kontrolovaných provozovnách. Není tedy pravdou, že by svoji povinnost porušil ve 100 % případů a že by selhávaly jeho kontrolní mechanismy. Tyto skutečnosti by se měly poměrně projevit při rozhodování o výši pokuty, což inspektorát ani žalovaný dostatečně neučinili. Proto měl žalovaný rozhodnutí inspektorátu zrušit, popřípadě změnit tak, aby uložená pokuta nepřesahovala 10 000 Kč.

[9] Pokuta je zcela nepřiměřená, především k charakteru jednání i jeho následkům. Šlo pouze o administrativní nedopatření, kdy byla uvedena rozdílná cena na regálové cenové etiketě oproti ceně zadané v pokladním systému. Vzhledem k tomu, že na každé provozovně žalobce je prodáváno cca 20 000 druhů výrobků, počet výrobků, u nichž byly zjištěny nedostatky, byl v poměru k celkovému počtu výrobků na provozovně velmi nízký. Ačkoliv se žalobce nemohl z deliktu vyvinut, při hodnocení zákonných kritérií při ukládání pokuty, zejména způsobu jednání, bylo třeba tuto skutečnost zohlednit.

[10] Uložená pokuta je nepřiměřená i ve vztahu k následkům, tedy zjištěnému rozdílu mezi cenou na regálové cenové etiketě a cenou v pokladním systému.

[11] Za účelem snížení výše uvedených negativních důsledků žalobce zavedl systém, podle něhož při zjištění cenového rozdílu vyplácí zákazníkům zpět tento rozdíl, a zákazníkům je tak vždy účtována cena nižší, tj. cena na regálové etiketě. O funkčnosti tohoto systému má povědomost i žalovaný. Tato skutečnost měla být hodnocena jako polehčující ve prospěch žalobce.

[12] Inspektorát při rozhodování o výši pokuty přihlédl „k nepravdivým kritériím“, byla porušena zásada materiální pravdy a došlo k porušení zásady *ne bis in idem*.

[13] Úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „*kdyby měl spotřebitel vědomost o tom, že reálná sleva té deklarované neodpovídá, spotřebitelská rozhodnutí motivovaná získáním 50% slevy by neučinil*“, je čistě hypotetická a nemá oporu ve spisovém materiálu. Postupem žalovaného byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení.

[14] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud snížil uloženou pokutu tak, aby nepřevyšovala 10 000 Kč, eventuálně aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[15] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí bylo dle něj řádně odůvodněno, žalovaný se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Uvedl, že inspektorát ve svém rozhodnutí netvrdil, že účastník porušil svoji povinnost ve 100 % případů, naopak tuto námitku žalobce zohlednil a snížil původně příkazem ze dne 24. 4. 2012, č. j. ČOI 52155/12/3000/P/HT, vyměřenou pokutu z částky 55 000 Kč na 45 000 Kč. Uložená pokuta je zcela přiměřená a byla pečlivě odůvodněna. Doplnění úvah inspektorátu provedené žalovaným je založeno na objektivně

daných a všeobecně známých skutečnostech – vzorcích spotřebitelského chování. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[16] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[17] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele. Zde je třeba předně uvést, že žalobce nijak nezpochybňoval spáchání předmětných správních deliktů, namítal především nepřiměřenost uložené pokuty.

[18] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu přitom splňují i požadavky kladené na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve věci „*AQUA SERVIS, a. s.*“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se pečlivě zabýval odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám.

[19] V této souvislosti soud neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Není tak vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí (včetně doplnění a zpřesnění výroku či odůvodnění). Tak tomu bylo i v daném případě, v němž žalovaný v souladu se zákonem doplnil odůvodnění inspektorátu o úvahu týkající se naplnění znaků generální klauzule nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (str. 7 druhý a třetí odstavce rozhodnutí žalovaného). Došlo-li k takovéto úpravě odůvodnění za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení dojít nemohlo. Žalobcem zastávaný výklad by vedl k tomu, že odvolací orgán by nemohl napravit žádnou vadu prvoinstančního rozhodnutí a vždy by musel jeho vadné rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Takový postup by však byl jednoznačně v rozporu se zásadou ekonomie řízení, neboť by vedl pouze k prodloužení řízení (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99).

[20] Žalovaný dále přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na základě odvolacích námitek, neshledal žádné jiné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci, tak jak je provedl inspektorát. Své závěry žalovaný odůvodnil. Zabýval se s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[21] Pokud jde o konkrétní námitky, inspektorát dal za pravdu žalobci, že nedostatky nebyly zjištěny ve všech provozovnách, ale pouze v 5 z 9 kontrolovaných provozoven. Na základě toho oproti příkazu ze dne 24. 4. 2012, č. j. ČOI 52155/12/3000/P/HT, ve svém rozhodnutí ze

dne 31. 5. 2012 snížil uloženou pokutu o 10 000 Kč. Takovéto snížení považuje zdejší soud za přiměřené dané situaci. Jednalo se pouze o jednu z (přítěžujících) okolností, a proto nebylo na místě pokutu snižovat např. o čtyři devítiny. Posuzování závažnosti deliktu nelze totiž chápat jako prostý součet přítěžujících a polehčujících okolností s předem danými matematickými hodnotami, nýbrž je na správním orgánu, aby přihlížel ke všem okolnostem daného správního deliktu jako k celku. Jen na základě takového postupu lze určit závažnost správního deliktu a tomu odpovídající výši uložené pokuty.

[22] Co se týče počtu provozoven, ve kterých bylo zjištěno pochybení (5 z 9) a procentuálního poměru nesprávně naúčtovaného zboží (3,1 %), inspektorát konstatoval, že výše uvedené svědčí o „zásadním selhávání vlastních kontrolních mechanismů“ žalobce. Tímto konstatováním však pouze osvětloval, proč považuje uvedené přítěžující okolnosti za závažné a proč k nim přihlédl. Nejedná se o samostatnou přítěžující okolnost (viz str. 6 třetí odstavec rozhodnutí inspektorátu).

[23] Žalobce považoval uloženou pokutu za zcela nepřiměřenou. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[24] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality, apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[25] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká kritéria byla vzata v úvahu a jak význam deliktu zvyšují či naopak snižují. Na tomto místě tak je možno uvést, že soud nemá důvod vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení, protože správní orgány svého diskrečního práva užily podle zákonného příkazu a také z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočily.

[26] Polehčující okolnosti, kterých se domáhal žalobce, nebylo možné uplatnit. V průběhu kontroly je vždy kontrolována jen určitá část sortimentu. Kontrolní orgán poté může činit závěry jen ohledně zboží, které skutečně zkontroloval. Proto je možné porovnat počet vyhovujících a nevyhovujících výrobků, které byly fakticky zkontrolovány. Nelze však předjímat, zda ostatní zboží zákonné podmínky splňuje či nikoli. Rozhodně je tak potřeba odmítnout tezi žalobce, že čím více zboží nabízí, tím to pro něj bude mít příznivější následky, pokud poruší právní předpisy. Obdobný výklad by byl v rozporu s úmyslem zákonodárce a obsahem a smyslem zákona o ochraně spotřebitele. Závěr správních orgánů, že zjištěná přímá újma ve výši 42,70 Kč (8,70 Kč, 11 Kč, 3 Kč, 18 Kč a 2 Kč) má charakter závažného pochybení, a jedná se tudíž o přítěžující okolnost, je logický a nevybočuje z mezí správního uvážení.

[27] Skutečnost, že spotřebitelé postižení nesprávným účtováním mohou kdykoli uplatnit reklamaci a je jim vyplacen rozdíl, nelze považovat za polehčující okolnost. V takovém případě jde podle soudu o povinnost žalobce k nápravě vlastního protiprávního jednání. Podle soudu je zcela zřejmé, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení nebo bezprostředně po něm, že mu byla účtována cena odlišná od cenovky umístěné v regálech u výrobků, je jeho situace při pozdějším požadování případné náhrady komplikovaná a obtížně prokazatelná. Samotný požadavek spotřebitele na vyplacení rozdílu je podmíněn tím, že si spotřebitel vůbec všimne pochybení při účtování, neboť řadu spotřebitelů ani nenapadne, že ceny u výrobků by nemusely souhlasit s cenami účtovanými u pokladny, a proto si nesnaží zapamatovat nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakupují. Většina spotřebitelů tak cenový nesoulad nezaznamená a o reálném odstranění vzniklé škody, kterou se snaží žalobce argumentovat, tak nelze v případě těchto spotřebitelů ani uvažovat. Správní orgány tak správně k uvedeným tvrzením žalobce nepřihlédly.

[28] Námitka žalobce, že ze strany inspektorátu došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, nebyla z žaloby zcela srozumitelná a určitá. Soud má vzhledem k předchozímu správnímu řízení za to, že žalobce zřejmě směřoval k tomu, že bylo v rámci hodnocení protiprávního jednání k tíži žalobce přičteno i to, že povinnosti dané § 3 písm. c) a § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele porušil opakovaně. Zdejší soud je toho názoru, že pokud správní orgán k takovéto skutečnosti (tedy k tomu, že pachatel byl již dříve za typově obdobné protiprávní jednání potrestán) přihlédne, nejedná se o porušení zásady *ne bis in idem*, nýbrž o okolnost přitěžující, která může zvyšovat závažnost jednání žalobce. Nejde totiž o dvojí postih za totéž konkrétní jednání. V daném případě bylo zjištěno, že se žalobce protiprávního jednání, spočívajícího v nesprávném účtování a v klamání spotřebitele, opakovaně dopouštěl již v minulosti a za tato jednání byl pravomocně postihován ukládáním pokut. Je tedy zřejmé, že se u žalobce nejednalo o exces v podobě náhodného porušení právních povinností, ale o opakované jednání nasvědčující tomu, že předchozí správní řízení a uložené pokuty nevedly ke změně žalobcova přístupu k celkovému uvádění výrobků do oběhu. Toto zohlednění určité recidivy žalobce je logické a plně v souladu s § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví, že při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. K takovým okolnostem patří i skutečnost, zda se typově obdobného protiprávního jednání delikvent dopustil opakovaně. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 4 As 33/2010-103, byl v tomto ohledu zcela na místě.

[29] K tomu lze podotknout, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], a proto obsah žaloby (žalobních bodů) v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Uvedl-li žalobce jen, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, případně další zcela obecné námitky, mohl zdejší soud hodnotit napadené správní rozhodnutí pouze v tomto obecném rozsahu. Žalobce je v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinen uvést konkrétní žalobní body, nepostačuje proto pouhý odkaz na odvolání.

[30] Úvaha žalovaného uvedená na str. 7 odst. 3 napadeného rozhodnutí týkající se chování spotřebitele při nakupování zboží ve slevě pak byla racionální a řádně odůvodněná. Pro konstatování, že motivace spotřebitele k nákupu určitého zboží či jeho množství poroste s výší nabízené slevy, přičemž nepravdivě nabízená sleva ve výši 50 % („dva výrobky za cenu

jednoho“), je reálně způsobila podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele, a to více než skutečně poskytovaná sleva ve výši 25 %, není potřeba dokazování.

[31] Použité správní úvahy nevybočují ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozporem. Vzhledem k tomu, že zákon umožňoval uložit za předmětné protiprávní jednání pokutu až do výše 5 000 000 Kč, má soud zato, že pokuta uložená zcela při spodní hranici zákonné sazby (ve výši 0,9 % této sazby) je přiměřená, odpovídající své preventivní i represivní funkci a rovněž plně odpovídající charakteru porušených povinností.

[32] Vzhledem k tomu soud neshledal důvodu, pro něž by měl přistoupit k moderaci uložené sankce. K tomu lze dodat, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Tak tomu však v daném případě nebylo. Ostatně za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše není možno považovat pokutu uloženou ve výši 0,9 % zákonného rozpětí za situace, kdy sám fakt spáchání správního deliktu není mezi stranami sporný.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. září 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu